

Tớ im lặng để yêu cậu

Bây giờ là tuổi 17 – cái tuổi có quá nhiều thứ đẹp đẽ chờ đợi! Tôi có một tuổi 17 với nhiều hoài bão lớn lao. Năm cuối cấp cũng là năm quan trọng nhất trong suốt quá trình đèn sách, tôi tự nhủ mình sẽ dồn hết tâm trí để chuẩn bị cho bước tiến quan trọng này của bản thân nhưng... Tôi 17 tuổi, cũng là lúc tôi nhận ra tôi thích cậu – bạn cùng lớp à!

Bây giờ là tuổi 17 – cái tuổi có quá nhiều thứ đẹp đẽ chờ đợi! Tôi có một tuổi 17 với nhiều

hoài bão lớn lao. Năm cuối cấp cũng là năm quan trọng nhất trong suốt quá trình đèn sách, tôi tự nhủ mình sẽ dồn hết tâm trí để chuẩn bị cho bước tiến quan trọng này của bản thân nhưng... Tôi 17 tuổi, cũng là lúc tôi nhận ra tôi thích cậu – bạn cùng lớp à!

***

Tôi vẫn còn nhớ lúc gặp nhau lần đầu,lúc đó chúng ta chỉ là những cô cậu học trò non trẻ trong cái môi trường trung học phổ thông này! Không có cảm tình – đó hoàn toàn là ấn tượng của tôi về cậu cho đến 2 năm sau đó. Lúc đó với tôi người tôi thực sự coi trọng là người chú tâm vào việc học hành, chắc vì cái danh lớp trưởng của mình nên tôi nghĩ như thế. Còn cậu, không bướng, không lì lợm nhưng lại thích chơi bời và thường vắng học! Cậu thử nghĩ xem như thế liệu có thằng lớp trưởng nào chịu có cảm tình với cậu cơ chứ! Đối với tôi thời gian lớp 10 và 11, trong tôi chỉ là nhớ được cái tên và " thành tích" trốn học của cậu.

Nói về bản thân mình, tôi đã từng có tình cảm đặc biệt với rất ít người và hầu như chưa bao giờ tôi thành công trong chuyện này. Mọi thứ đối với tôi chỉ là dám để tình cảm cho mình biết và chẳng bao giờ dám nói ra, đó là kể từ khi 1 lần thể hiện và bị từ chối. Tất cả những lần rung động trước của tôi có thể gọi là đơn phương cũng được! Vì thế mà đến khi chuẩn bị tư tưởng cho năm học cuối cùng, tôi đã tự hứa rằng sẽ không bao giờ để ai chi phối tôi nữa! Nhưng mà cậu biết đấy, hứa là một chuyện, còn thực hiện được hay không là chuyện khác. Hè năm nay, năm tôi 17 tuổi, tôi mới bắt đầu có nhiều cơ hội tiếp xúc với cậu hơn.

Mọi chuyện bắt đầu từ việc tôi đăng kí học thêm môn Anh tại một trung tâm mà trước đó tôi đã từng theo học. Và tôi được xếp vào lớp của cậu! Tôi vẫn nhớ như in buổi đầu đi học, tôi và Khang lên rủ cậu đi học – đó là lần đầu tiên tôi biết nhà của cậu sau 2 năm học chung cho dù nó không khó để tìm! Hôm đó cậu leo lên xe của Khang và chỉ cười với tôi bằng cái cách của những người không thân thiết mà cũng chẳng xa lạ! Lên lớp, tôi và cậu được xếp ngồi cạnh nhau và đó lần đầu tiên tôi mở chuyện với cậu! Cậu học thực sự tệ môn tiếng Anh và đến nay vẫn thế! Tôi cũng cố kèm cặp cậu với tư cách là một người lớp trưởng! Sau cái hôm đó, tôi và cậu bắt đầu nhắn tin cho nhau qua mạng xã hội. Lúc đầu chỉ là hỏi han về việc học mà chẳng bao giờ có câu hỏi thăm nhau. Buổi học tiếp đó, vẫn là 2 đứa tôi đến nhà cậu, nhưng lần này cậu lại nhảy lên xe của tôi và ngồi chễm chệ rồi cười, tôi cũng cười! Chắc không cần nói tiếp ai cũng biết được lên lớp tôi và cậu đã nói những gì! Vẫn là những công thức tiếng Anh nhạt nhẽo. Sau tối hôm đó, tôi nhắn tin cho cậu và hỏi thăm về gia đình cậu, tôi bắt đầu nhận ra bản thân mình đã có thứ gì đó khác thường. Có lẽ tôi và cậu đã không đi đến những thứ sau này nếu như những dòng tin nhắn không nhiều lên từng ngày và sự quan tâm nhau không tỉ lệ thuận theo những dòng tin nhắn đó. Tôi thích cậu! Tôi nhận ra như thế, tôi bị ám ảnh bởi nụ cười của cậu, không thực sự đẹp nhưng thực sự cho tôi cảm thấy yên bình. Vì thế mà mỗi lần ngồi gần nhau tôi lại pha trò để cậu cười. Từ cái việc học dở tệ môn tiếng Anh mà tôi có thêm nhiều thời gian gần gũi với cậu hơn và tình cảm của tôi cũng ngày một lớn hơn. Tôi bắt đầu thấy nhớ cậu khi không gặp và bắt đầu chờ đợi những tin nhắn của cậu. Ngày nào ta cũng nhắn tin cho nhau, chỉ toàn nói những chuyện ngày nào cũng nói nhưng không bao giờ tôi cảm thấy chán nản, vì bên kia là cậu. Mọi thứ cứ đẳng đẳng trôi qua như thế suốt mấy tháng hè, tôi cứ thích cậu nhiều như thế nhưng cũng chẳng

dám thể hiện vì tôi cũng thực sự không nghĩ rằng tình cảm của tôi cho cậu lại lớn hơn thế! Tôi bắt đầu quản lí việc chơi bời của cậu và lúc nào cũng động viên cậu phải cố gắng cho tương lai. Cậu chịu nghe tôi nói và thay đổi qua từng ngày, chúng ta ngày càng thân mật hơn trước nữa. Tôi thường rủ cậu đi đến mọi nơi chỉ để gặp cậu. Từ quán hủ tiếu vỉa hè đến ngôi chùa mới xây, trong mỗi chuyến đi, chúng ta nói chuyện thân mật không ngừng nghỉ. Tôi khoác vai cậu nhưng cậu cũng chẳng phản ứng gì, chỉ vì cậu nghĩ chúng ta là bạn thân. Cậu có biết không, lúc vào năm học, tôi và cậu không còn học thêm nữa nên rất ít cơ hội để gặp nhau. Lên lớp, chỉ cần có tiếng trống ra chơi là tôi lại về chỗ cậu, chỉ để ngồi bên cậu và nói chuyện. Dường như ngày nào cũng thế. Có lần cậu ôm lấy tôi, tôi đứng hình và nổi hết cả da gà. Nguyên cả buổi hôm đó, tôi cười nói nhiều hơn thường ngày. Chúng ta vẫn nhắn tin,không những không ít đi mà càng ngày càng nhiều thêm. Đi học về - nhắn tin, đang học bài – nhắn tin, trước khi đi ngủ - nhắn tin và tôi chẳng biết từ khi nào hai chúng ta lại gửi cho nhau những lời chúc ngủ ngon thắm thiết đến thế! Nếu ai đọc được những cuộc trò cuyện đó thì làm sao họ có thể tin được đó chỉ là cuộc trò chuyên của hai người bạn cơ chứ. Những lúc không gặp được nhau, nhớ cậu đến phát điên lên, tôi lại năn nỉ cậu chụp hình gởi cho tôi ngắm, cậu không ngần ngại. Thử hỏi như thế ai mà từ bỏ cho được.

Nếu như mọi thứ chỉ diễn ra như thế mãi và chẳng bao giờ có những rào cản, có lẽ tôi bây giờ đã không đau khổ như thế! Một hôm, tôi lấy hết can đảm để hỏi cậu:

"Nếu chúng mình không nhắn tin một ngày thì sẽ ra sao nhỉ?" cùng với một dòng icon cười tít mắt. Cậu nhập thứ gì đó rất lâu, chắc là định viết thứ gì đó rồi lại xóa. Cậu trả lời: "Thôi không trả lời đâu, nói ra lại căng thẳng". Quả thực lúc đó tôi căng thẳng thật, tôi năn nỉ cậu bằng mọi cách nhưng cậu đáp lại một cách thẳng thừng và chẳng đúng chủ đề gì cả: "Chúng ta chỉ là tri kỉ, rất coi trọng nhau". Cậu biết không? Đó là lần đầu tiên tôi thực sự cảm thấy bị đau đớn ngoài những lần thấy cậu vui vẻ với đứa khác trên lớp. Tôi không trả lời tiếp được nữa, nhưng rồi suy nghĩ mãi và tôi lại bẻ chủ đề: "Ăn cơm chưa?". Sau đó, những dòng tin nhắn của chúng ta hoàn toàn bị gò bó.

Từ cái cuộc trò chuyện đó, lần đầu tiên lên lớp, cậu đánh lơ tôi! Nhưng những dòng tin nhắn thì chẳng thể hiện điều đó tí nào, vẫn là những lời quan tâm nhau như thường ngày. Dù những ngày sau đó tôi không có một tí nào là ổn cả mà vẫn phải lấy lại cái phong thái thường ngày để nhắn tin cho cậu, chỉ vì sợ cậu buồn. Tôi gọi cậu là Heo, cậu gọi tôi là Còi, những dòng tin nhắn đầu còn lẫn lộn nhưng dần dần chúng ta quen như thế, đôi lúc gặp nhau nói chuyện còn gọi lộn tên! Nhưng đó chỉ là khi chỉ tôi với cậu, còn lên lớp cậu đã làm gì với tôi cơ chứ, cậu tiếp tục đánh lơ tôi và thân thiết với đứa khác. Tôi tự cảm thấy thương hại cho bản thân mình nhưng tự nhủ chỉ là tôi thích cậu. Giá như thường ngày chúng ta được như những lúc nhắn tin cho nhau thì vui biết mấy nhỉ! Tôi khỏi phải tổn thương vì cậu nhiều đến thế. Có lần tôi nói thẳng là tôi thích cậu và bảo cậu yêu tôi đi nhưng cậu không trả lời, tôi phải nói là tôi đùa lúc đó cậu mới tiếp tục nhắn tin lại. Và có lẽ vì cậu là con người lạnh lùng và không giỏi thể hiện cảm xúc, cậu chẳng bao giờ để ý đến những dòng trạng thái tôi treo lên đêm khuya. Tôi chẳng dám nói tên cậu nhưng thực sự chỉ cần cậu đọc là sẽ biết tôi đang nói ai. Nhưng trạng thái nào viết ra, cậu không like, không bình luận, chẳng biết có phải cậu đang ghen lên vì tưởng tôi viết cho ai hay thực sự là cậu không quan tâm đấy hả? Tôi hỏi cậu sao dạo này thay đổi thế,cậu bảo cậu không ổn rồi tắt

đèn đi ngủ trước. Tôi vẫn ổn à? Càng ngày lên lớp, tôi và cậu càng xa lạ, không gần gũi nữa, nhìn thấy ánh mắt của nhau là vội vàng quay đi chỗ khác. Tôi khép kín mình hơn trước rất nhiều, không nói chuyện, chỉ toàn lủi thủi một mình trước những trận cười đùa của cậu với chúng bạn.

Tôi quyết định không dùng điện thoại nữa để học cách từ bỏ quan tâm cậu! Cái tối cuối cùng tôi dung điện thoại, tôi dặn dò cậu như mình sắp đi đâu đó rất xa, sợ cậu lại ham chơi, sợ cậu buồn, sợ cậu không có ai tâm sự, tôi dặn dò và nói đi nói lại. Cậu chỉ "Biết rồi". Ngày đầu tiên không nhắn tin cho cậu, tôi thực sự như phát điên lên! Tôi nhớ cậu đến dằn vặt. Tôi biết rằng khi những dòng tin nhắn ít đi đồng nghĩa với chúng ta sẽ lạnh nhạt với nhau hơn. Và quả thực tôi không đoán sai điều gì cả, chúng ta hầu như không nhìn mặt nhau. Tôi thường lủi thủi trong lớp còn câu thì vui vườ cùng những thằng mà trước đây tôi chỉ nghĩ là những cuộc vui nhất thời của cậu. Bây giờ, cậu thoải mái ôm thằng khác trước mắt tôi, cười nói và thực sự đâm tôi bằng nhiều nhát dao. Tôi chỉ biết cười trừ, mọi thứ đối với tôi càng ngày càng trống rỗng. Tôi không có động lực để đến lớp, tôi không muốn giao tiếp với ai nữa chỉ vì tôi sợ...ai cũng như cậu. Đến bây giờ, khi thấy nick của cậu sáng, tôi không dám nhắn tin nữa, tôi sợ cắt ngang những cuộc trò chuyện của cậu, tôi sợ mình sẽ nhận lại một cái "ừ" đầy lạnh lùng. Lúc nào đủ can đảm tôi chỉ nhắn tin cho cậu hỏi thăm vài câu, chỉ là vài câu bình thường thôi nhưng cuộc nói chuyện không kéo dài được bao lâu cả. Nếu tôi không chủ động nhắn tin trước chắc sẽ không bao giờ tôi nhận được một dòng tin nhắn của cậu.

Tôi và cậu đã thành người xa lạ, không nhắn tin, không dám nhìn mặt nhau! Cậu không thay đổi gì cả, vẫn là nụ cười tôi yêu lúc trước, vẫn là con người đã cướp đi trái tim của tôi, chỉ có tôi thay đổi, không cười nói, không năng nổ như trước nữa!Những dòng trạng thái trên trang cá nhân của tôi ngày càng nhiều lên, cuộc vui của cậu cũng như thế. Đến lớp, tôi chỉ dám nhìn cậu từ góc lớp, không gọi tên, hông cười đùa, chỉ là một cái nhìn đắm đuối rồi nối theo sau là một tiếng thở dài. Tôi yêu cậu nhiều như thế, yêu đến mức làm tổn thương mình không biết bao nhiêu lần nữa, đến mức mà tôi đã hoàn toàn thê thảm.

Những dòng cuối gửi cho cậu:

Có lẽ chúng ta sẽ chẳng bao giờ thân thiết được như trước nữa, nhưng cậu à! Tớ thích cậu là thật đấy! Chưa bao giờ tớ yêu ai say đắm đến thế.Tớ chưa bao giờ cho phép bản thân vì người khác mà bê tha đến thế.Từ giờ cho đến lúc mỗi người một phương, có lẽ tớ vẫn sẽ im lặng, vẫn đau, vẫn tổn thương đấy cậu à! Nhưng nhìn cậu vui vẻ là tớ cũng cảm thấy hạnh phúc rồi! Sau này, vẫn như tớ thường hay nói với cậu, cuộc đời sẽ chẳng có nhiều người đến với mình thật lòng,nếu không biết trân trọng, mãi mãi sẽ chẳng bao giờ tìm được hạnh phúc! Xin lỗi cậu vì thời gian qua đã khiến cậu phải mất thời gian để bận tâm đến tớ, xin lỗi vì đã khiến cậu phải suy nghĩ, xin lỗi vì đã yêu cậu, xin lỗi vì đã coi cậu là cả thế giới của tớ!

Còi

Thông tin liên quan

Cô bạn thân - đã từng

Chàng trai năm ấy chúng ta từng thích